

[Korsgaard.]

tragtning, vil faa Foretræde. Jeg gaar paa den anden Side ud fra, at ikke hele Forsamlingen ønsker Foretræde, og jeg vil i denne Forbindelse gerne sige, at noget særlig fornøjeligt ved at faa Foretræde for et saadant Udvalg er der ikke, saa hvis de ikke kommer, fordi de tilstræber noget nyttigt med det, maa de hellere lade være. Som sagt, vi haaber paa, at der bliver Lejlighed til, at Erhvervenes Udøvere kan komme til at tale med om Tingene.

I de Bemærkninger, den højtærede Statsminister fremsatte, berømede han til en Afveksling det socialdemokratiske økonomiske Styre. Jeg siger udtrykkeligt: til en Afveksling, for det plejer at være de socialdemokratiske Finansministre selv, der gør det. Om det saa er bedst, at det gøres af den ene eller af den anden, skal jeg lade være usagt, men jeg ønsker at fremhæve denne Bemærkning, fordi jeg er ganske uenig i, at det finansielle Styre, som er ført af Socialdemokratiet, har været godt. Det har passet til et Folk, der levede under en bestemt Udvikling, og hvor man kunde vente, at Udviklingen vilde blive ved, men det har ikke passet til den Situation, hvori vi befinder os. Og her er det jo ogsaa mærkeligt, at Regeringspartierne om det økonomiske Spørgsmaal i den foreliggende Situation stadig siger, at det er de militære Udgifter, der er Skyld i, at der skal bruges saa mange Penge, som der nu engang skal bruges. Sandheden er den, at Befolkningen langt bedre kunde have baaret Byrden, hvis den havde været fordelt over en længere Aarrække og man havde indstillet sig paa den Udvikling, som nu er kommet. Sandheden er den, at medens de radikale Partier — hvortil jeg altsaa henregner baade Socialdemokratiet og de Radikale — under fredelige Forhold har handlet, som om de ikke vilde have noget Militær, turde de ikke, da Farens Dag kom, lade være med at anskaffe det; og saa er Resultatet altsaa blevet det noksom kendte, at man har skullet anskaffe sig det hurtigt — og endda maa være glad, om vi faar Tid til at anskaffe det — og, hvad der er hævet over enhver Tvivl, anskaffe det til meget høje Priser.

Jeg maa altsaa som min Anskuelse sige, at den, der berømmer Socialdemokratiet for glimrende økonomisk Sans, ikke har ret megen Realitetssans. Jeg synes tværtimod, at Socialdemokratiet, som det ogsaa maatte være at vente, i økonomisk Henseende har vist sig i mangfoldige Forhold at have handlet meget uheldigt.

Lovforslaget gaar, som bekendt, ud

paa at skaffe 85 Mill. Kr. i Løbet af 7 Maaneder, og hvis Krigssituationen vedblivende er til Stede om 7 Maaneder, er der ingen, der tvivler om, at disse Love vil blive forlænget, og i hvert Fald ikke i mildere Form. Men trods disse 85 Mill. Kr. paa 7 Maaneder, svarende rundt regnet til 150 Mill. Kr. paa et helt Aar, og trods de lige vedtagne 130—135 Mill. Kr. til nye Skatter, mangler der alligevel en 70—80 Mill. Kr., eller hvor meget man nu vil gøre det op til. Det er da formentlig saa nogenlunde givet, at Landbrugets Forhold aldeles ikke er taget i Betragtning ved de Love, der her er Tale om. (*Finansministeren* [V. Buhl]: Jo, jo!). Skulde der være Dækning for dem? Naa, er der det, saa maa der være andre Ting, der mangler, for jeg mener at være i Overensstemmelse med Udtalelser tidligere fremsat af den højtærede Finansminister, gaaende ud paa, at disse 150 Mill. Kr. ikke strækker til.

Men saa meget naturligere bliver det jo at sige et Par Ord om Landbrugets Forhold, naar de er med i denne Udgift her, idet man da uvilkaarligt maa efterlyse, at de Forhandlinger, der føres om disse Forhold, ogsaa bringes til Ende samtidig med dette. De maa vel være kommet saa langt frem, at det kan gøres meget hurtigt, i hvert Fald for saa vidt gøres, som man har nogenlunde Sikkerhed for, at det vil blive gjort i Enighed. Der kan jo ikke være nogen Tvivl om, at det maa have en vis Interesse for hele Befolkningen, at saavel dette Forslag som Landbrugsforslaget bliver vedtaget i relativ Enighed, saa jeg henstiller altsaa, at disse Forhandlinger forceres mest muligt, naturligvis paa de indre Linier, uden at det behøver at give sig Udtryk i, at man faar Lovforslag herom vedtaget samtidig med disse.

Men jeg mener i hvert Fald, det er nogenlunde givet, at selv disse 150 Mill. Kr. ikke dækker Underskuddet. Og saa vil jeg dog tro, at Tiden snart maa være kommet, hvor man forstaar, at man ikke kan blive ved at udskrive Skatter; der maa komme en Tid, hvor man maa gaa Laanevejen. Den højtærede Finansminister afviste heller ikke, at det Tidspunkt vil kunne komme.

Lovforslaget har som Baggrund ikke alene, at man skal have Penge — og altsaa mange Penge —, men ogsaa dette, at Forbruget af Importvarer skal ned; man maa indstille Befolkningen paa, at den maa bruge for 500—600 Mill. Kr. importerede Varer mindre om Aaret. Man maa uvilkaarligt spørge sig selv, om det sidste